

Hårderups posten

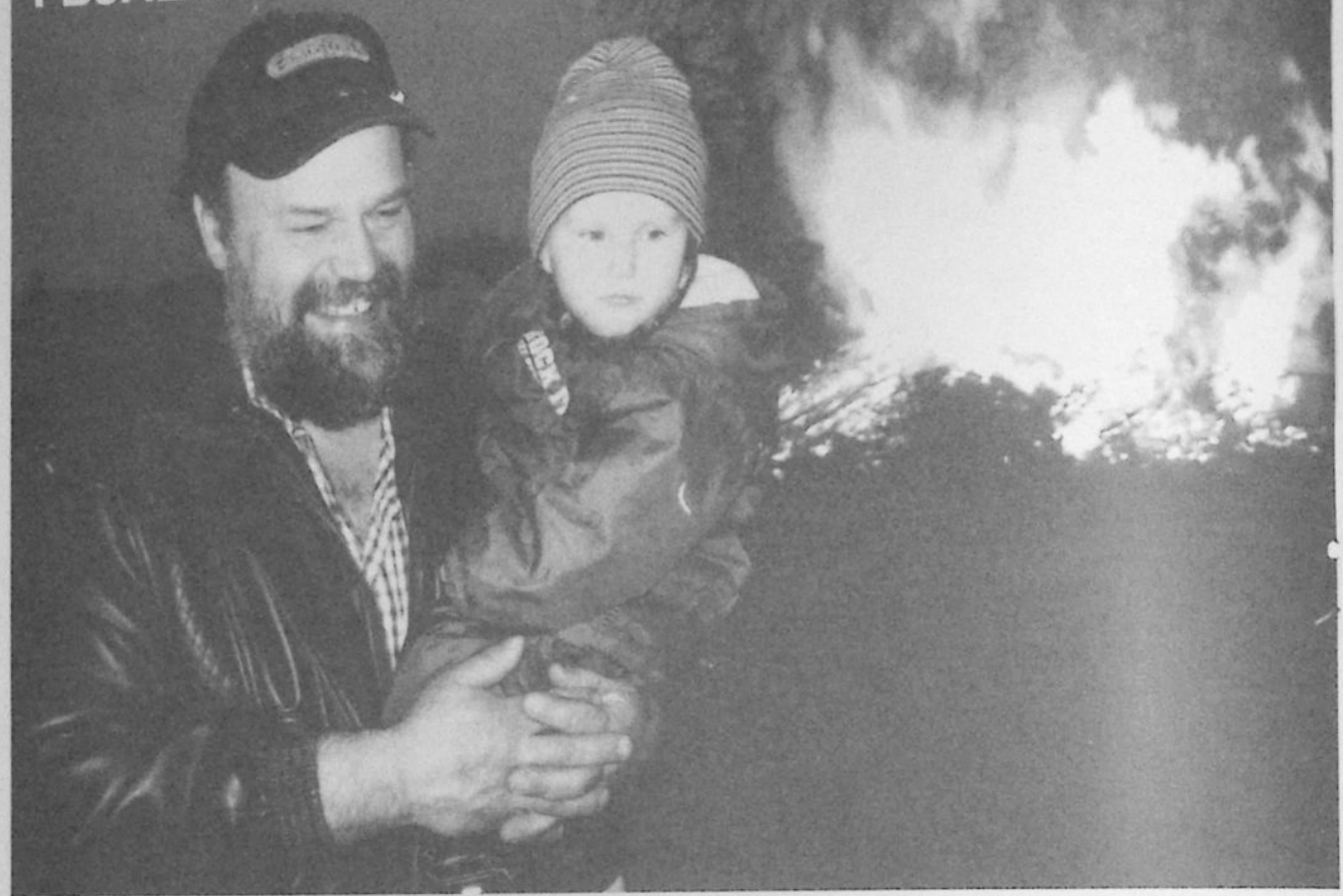
Nr 35 — November 2005
30 kr.

Den gamla skjutrampen i Bjälkhult passerade några bybor dagligen i somras på sin morgonpromenad.

BILDER FRÅN DET ÅRLIGA VALBORGSMÄSSOBÅLET
I BJÄLKHULT

Morfar Anders med barnbarnet Edvin.

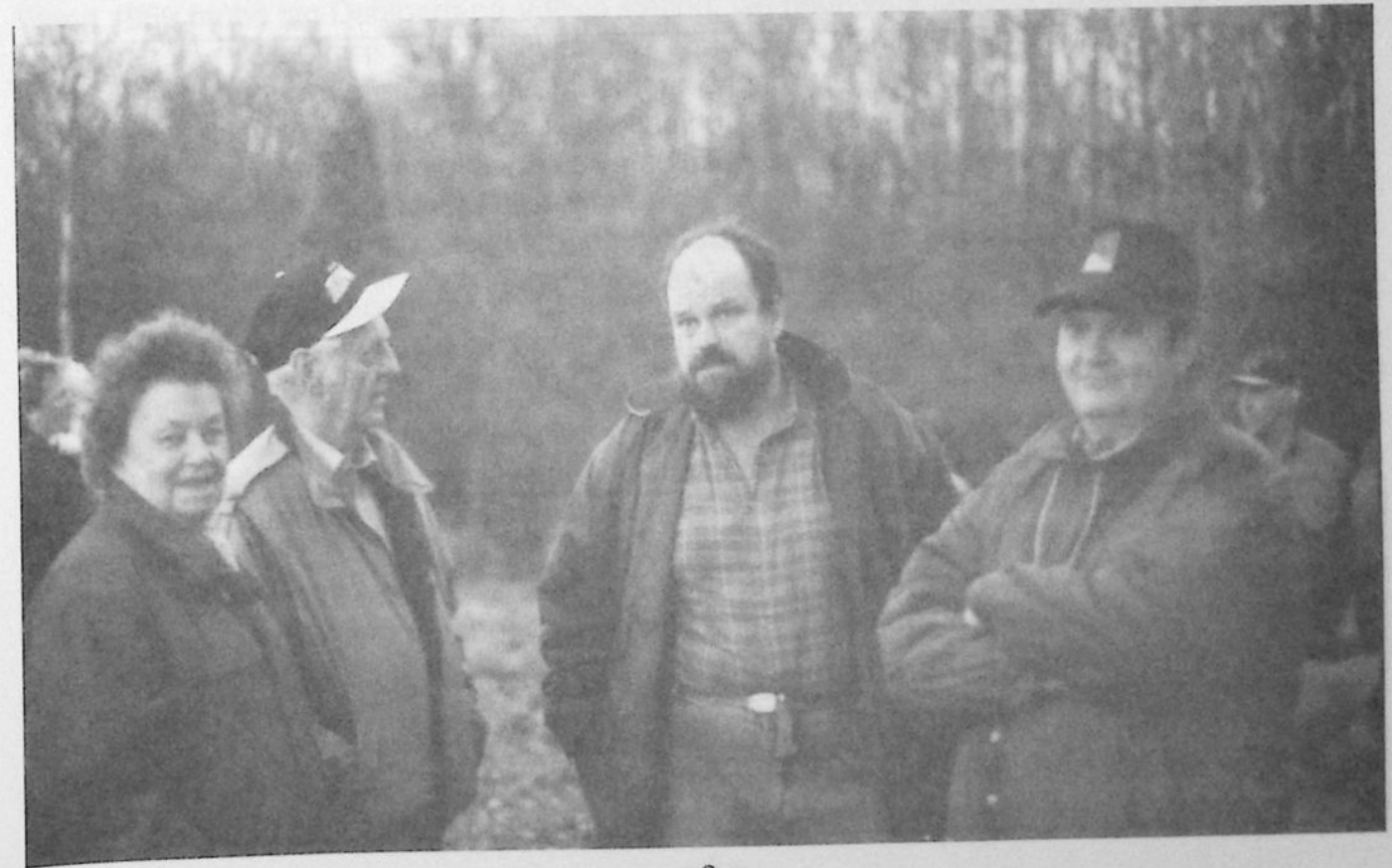
Insända av Margareta Honnér
Rosentorpet

Britta står i starten, för att grilla korv i ösregnet, till allt folket.

Tänk vad snällt, att bjuda alla som kommer på grillad korv och dricka.

Söberg själv och målarfamiljen

OM OTTO I TREGUBBAHUSET

Av Inge Andersson
Starrarp

Det är en ära och privilegium att fått lära känna Otto Nilsson som bodde i Tregubbauset i Starrarp. En legend redan under sin livstid. Han umgicks gärna med oss pågar i byn när vi var runt 20-årsåldern, för som han sa en gång: - "Vi har ju liksom mer gemensamma intresse (åldersskillnaden var drygt 50 år) för dom gamle här i byn snackar ju bara om boneri och gamla kála!" (Kalvar). Han hade ett speciellt sätt att gradera vänskap. När han nämnde någon gammal vän och bekant kunde han säga: - "Han å ja´ vi var verkligen goa vänner för vi har drucked sisådär en tre å ett halt tusen kaffejöga ihop!"

Varken några tusental eller ens hundratal kaffegökar hann jag dricka med Otto, men några tiotal blev det i alla fall och några supar av hans hemmagjorda bäsk. Den gick för övrigt inte av för hackor.

Han berättar ofta och gärna historier för oss som han själv upplevt och då på sitt speciella och underfundiga vis. En gång berättar han när han gick hem från Bjälkhults dansebana en sen lördag-natt eller kanske snarare tidig söndagsmorgon för solen började så smått ge ljus i öster. Det var sommar och härligt väder och fåglarna hade börjat kvittra och sjunga, när han plötsligt hörde några konstiga ljud vid vägkanten. Otto stannade och kunde i det svaga morgonljuset skymta som han sa: - "Där va två par sko, ett par herrskor me´ nosana neråt å ett par damskor me´ nosarna uppåt. Jag sto´ där lid å grunna men så flög själve fan i mej. Ja´ tog fatt om anklarna som satt i herrskorna och dro en bra bid ud över vajen. Sen gick jag skyndsamt därifrån, för han i herrskorna började å använda ett sådant ovårdat språk".

Senare på söndagen hade Otto ett ärende upp till Bjälkhult så han gick samma väg där han hade gått några timmar tidigare: - "Ja´ kom fram te platsen där jag sett de bägge skoparen, de syntes tydligt för gräset i vägkanten va väl nerligged. I väggrused kunde ja´ se en rag streck, som om man hade rissad me en träping å vid närmare betraktande så de ud som om där hade gåd en snigel," konstaterade Otto Nilsson lojt och gick vidare mot Bjälkhult.

STARRARPS BYALAG

Starrarps byalag hade i år sin årliga stämma och majgille hos åldermansparet Sven och Lena Åkerblom. Förutom de vanliga punkterna på dagordningen kan påpekas att byalaget i våras påbörjade återplantering av julgranar på allmänningen vid gränsen till Bjälkhult.

VÅRFEST PÅ ÅGÅRDEN

Det blir återigen vårfest på Ågården i början av mars.

Det blir god mat och spel och dans.

Kontakta Gertrud för vidare information och Er anmälan senast en vecka innan.

OSORTERADE MINNEN (forts. fr. 2004)

Av Marianne Olsson Friberg
Löddeköpinge

Julottan var något alldeles speciellt och för mig framstår Albin Dahlberg som en lysande präst med stort engagemang. På julottan ställdes ett bord fram i koret och med grosshandlare Olof Björk i spetsen tågade så kyrkobesökarna fram och la en slant eller sedel allt efter förmåga. Det var något speciellt att se Albin Dahlberg i predikstolen och hans röst den hördes. Han var min konfirmeringspräst och han hade ett sätt att förmedla det kristna budskapet så att det verkligen satte sig i sinnet. Vem kunde som han hålla **SYFÖRENINGS- AUKTIONER**. Kyrkliga ungdomskretsen var hans skötebarn, varannan fredagskväll under vinterhalvåret träffades många ungdomar i skolan för diverse aktiviteter. På något sätt skakade Dahlberg fram pengar och det gamla torpet **Klöverskulle** rustades upp och blev ytterligt hemtrevligt och ändamålsenligt med kök och storstuga samt kammare. Varje fredag under sommarmånaderna cyklade vi dit från byarna. Lemonad, godis och Rosbergs wienerbröd såldes genom kammarfönstret av någon betrodd äldre ungdom. Det förekom lekar, tävlingar m.m. Vi brukade ha frågesport och ibland satte jag ihop den. Frågorna tog jag till stor del i svenska akademins ordlista och med förkärlek letade jag upp ord som kalcedon, gagat, rubinol, m.fl. underliga namn på halv eller kvartsädelstenar som de flesta inte kunde och inte Dahlberg heller, så till slut sa han att om jag tog stenfrågor en gång till så skulle jag minsann inte få skriva fler frågesporter. Han var en överdängare på att koka chokladmjölk och knepet för att den skulle bli god var att ta i en nypa salt. Midsommarafton var det många föräldrar som följde med sina ungdomar till Klöverskulle och vida ljud sång, musik, skratt och tjoande. Medförda kaffekorgar dukades upp, kaffegöken var sparsam för att ej vanhelga kvällen. I skogen genljöd kokoandet av den riktiga göken. Kvällarna på Klöverskulle avslutades i sommarskymningen med att vi stod runt flaggstången och medan flaggan halades sjöng vi "**Bred dina vida vingar**". Den psalmen förknippar jag för alltid med mitt sommarliv på Klöverskulle.

Senare skulle jag på en folkhögskola skriva en svenskuppsats och skrev i glödande ordalag om blodröda solnedgångar, prasslande löv, sömnlöst kvittrande fåglar etc., men min lektor i ämnet sa att han blev ytterst besviken och att jag hade skrivit ren pekoral. Han tyckte att jag visat helt andra skrivartalanger tidigare. Nåja det kunde inte han veta att jag med förtjusning levte i den pekoralen. Våren 1959 mötte jag Dahlberg på Vollsjo station, jag hade varit hemma på kort besök innan jag skulle genomgå en större lungoperation och kyrkoherde Dahlberg var mycket deltagande, uppmuntrande och gav mig en varm kram. Några dagar efteråt fick jag ett brev till sjukhuset från kyrkoherden där han på ett medmänskligt och hoppingivande sätt förmedlade goda tankar. Ibland ringde Dahlberg eller fru Elsa gällande diverse frågor om möte etc. och då sa de mina att: "Jaha, nu ringer prästen för Maja niger i telefonen".

Tilläggs kan att scouterna också startades av Albin Dahlberg, det var säkerligen både roligt och lärorikt samt gav tillfälle till både tältning och längre cykelturer för gossarna i scoutkåren. Det fanns ett annat midsommarfirande som var ett måste för många och det var Öveds Kloster på midsommardagen. Mor lagade till köttbullar, kokade ägg, la in gurka och sill, bakade plättar m.m. Resväskan togs fram och maten packades ner inkl. servis och snapsglas. Hästarna spändes för det åkdon som gällde för dagen och i med hela familjen och iväg till Kloster. Vilken lång väg att åka. Väl framme slog man sig ner på medhavda filter i rätt grannskap så man kunde byta torrt och flytande med varandra och så åts och dracks det. Vi barn tiggde pengar till karuseller, chokladhjul, glass, ballonger och jag vet inte allt. Området var jättestort och sällan såg man så mycket folk i feststämning som på midsommar- festligheterna i Öved. Slänggungorna for runt med skrattande ungdomar, på dansbanan sprang massor med ungar och skrek, från skjutbanetälten small det, och över hela ekbacken låg doften av varm korv. Matgången sjöng den tidens slaggers ex. "Det har kommit en båt med bananer", "Lilli Marlene" m.fl.. Visorna fanns i 75-öreshäften och jag minns att lärare Erlandsson sa att det var rena smörjan. Vartenda år så drucknade badande i Vombsjön, en gång tror jag att 3 eller 4 personer från Starrarp drucknade. Enligt vad folk sa så fanns det virvlar i Vombsjön som oberäkneligt drog ner folk. Det kan också berott på dålig simkunnighet och

sluttande botten, vad vet man? Mystiskt och lite kusligt var det i alla fall. Årets konfirmander skulle under tiden de gick och läste, inte få gå på nöjen typ Kloster, Dahlberg var helt emot det och trots påstötningar om tidigare mässa midsommardagen så började mässan kl. elva och var inte slut förrän närmare ett, då det egentligen var för sent att åka till Kloster. Att trotsa prästen och bli hemma från mässan var i det närmaste otänkbart.

Dagstidningen hos oss var **Skånskan** och den levererades av **Viktor "Mollring"**. Han hade en lång runda att köra och mycket post att dela ut. Rundan startade vad jag minns i Frenninge och fortsatte mot Frenningeskog – Frenninge Östra över Stavskog och Vallarum ner mot Frenninge. Året om, i den starkaste kyla och i rejåla snöstormar tog sig Viktor fram, han var plikttroheten själv. Aldrig att han använde vantar, hur kallt det än var. Vi var bland de sista på rundan och därför kunde det hända att Skånskan tagit slut men kanske fanns det överskott av Ystan eller Mellerstan, så då blev det en tidning i alla fall. Det var sed att Viktor bjöds på "supp o kaffe" till de olika ställena under årets gång och jag minns en gång han kom hem i något ärende och sa "att nu närmar det sig jul". Åja, sa mor, vi har ju bara oktober. Varpå Viktor genmälde "ja men di har redan bårjad o bju ing". Jul- och påskkort var på den tiden en viktig förbindelselänk mellan yngre ungdomar och en gång tyckte jag att jag fått för få kort, så jag sa till Viktor, "men var där inte fler kort till mig", varpå Viktor sa: "e du ente nöjd så kom me him, ja har hela soffan full å kort som ingenstans hör himma". Glädjen var stor när Åhléns eller Oscar Ahréns katalogerna anlände med sitt otroliga innehåll av saker man inte visste existerade och att det fanns så mycket åtråvärda ting. Underligt nog så saknades alltid det man mest velat ha när paketet med efterskickade varor anlände.

Viktor var en mångsidig person och hans milda fru Emma var mycket respekterad. De hade rökeri och vi lämnade ner skinkor, korvar, gåsabröst m.m. till rökning. Emma bakade de mest delikata spettekakor med långa taggar och utsökta kragar. Spettekaka var ju den stående födelsedagspresenten vid jämna år. På våren när det skulle sås klöverfrö så anlände Viktor i gryningen medförande vitt förkläde och så sådde han. Vindstilla skulle det vara, fröna var så lätta att de annars blåste iväg. Breven var säkert inte många och inte räkningarna heller, eftersom räkningar avseende lantbruket gjordes upp personligen, i vårt fall hos Björks och speceriräkningarna betalades oftast med ägg i byte. När posten delades ut i Erik Ols affär, dit den kom vid elvatiden med Komstedt, så sorterades den upp och låg till höger under fönstret mot Nilssons kafé. Där låg även vykort etc och det ansågs inte vara fel att kasta ett öga på korten för att veta vem de var ifrån och vad personen gjorde nuförtiden. En gång stod jag där och hörde Ola på Lugnet och farbror Gotte samspråka. Farbror Gotte sa att han sett att det drev en gammal räv över åkrarna när han cyklade till byn varpå Ola genmälde: "hur i hondan kan du vidda att den va gammal?" - Jo, sa farbror Gotte, den drev mot ålderdomshemmet.

Erik Ols affär var en samlingspunkt, vi varvade med att handla hos Hilding handlare och Erik Ols. Det fanns två affärer till, Pålssons och Koperativa. Koperativa hade väldigt fin leverpastej, så den skickades jag dit att köpa tre hekto "o gör det så nått så inte alla ser att du går dit". Koperativan var inte riktigt ståndsmässigt bland lantbrukarna. Ibland så sa Erik Ohlsson till någon utvald manspervederbörande ut igen men nu stärkt av "smörjolja" och med bjudcigarr i munnen. Ute i affären mas i en äggalåda och innan kupongerna hade upphört så räckte det med en halv låda. Första gången blandad torkad frukt fanns att köpa efter kriget, så kokade mor kräm av det och skummade en sladd grädd på kannan i förhoppning att smörfettet inte skulle provas dan efter. Vilken njutning med den goda krämen och vispgrädden! Mejeriprodukterna inköptes annars via beställningslapp i särskild låda och så levererade mjölkaskjutsen det tillsammans med skumtill mjölkabordet och tre kannor att lämna och likaledes hämta. Kannedisken var för gräslig – skrubba, skjölja och så kom mor och kollade med tumnageln så locket var rent. Hygienen var viktig för hållbarhetens skull, det blev kännbara avdrag om inte kannedisken inte sköttes. Ännu mer disk blev det när vi 1946 fick mjölkmaskin installerad, då skulle slangarna, locken och mjölk-

behållarna diskas morgon och kväll och pulsatorerna skulle man vara rädd om. Men när väl korna vant sig vid mjölkmaskinen, så vilken lättnad även om man eftermjölkade och drog gräddropparna. Vi hade handpump i stallen och milde tid vilket pumpande två gånger om dagen för att vattna samtliga uppstallade djur. Men sammantaget var stallen en oas under det kalla vinterhalvåret med lugn, värme, idisslande kor och sömnigt stampande hästar.

Jag stod jämt och rotade i kraftfoderlådan och sökte efter soyakakor som jag tyckte var så gott. Visst kan man förstå den stalldoft som ibland svävade över diverse sammankomster för nog bet den sig fast alltid. En gång var jag och Iris och dansade i **Skytteskogen** och så kom där en något överförfriskad kodoftande halvgammal karl och bjöd upp, vi nekade bägge, varpå han ljudligt tillkännagav, "då går jag och pissar istället" och det gjorde han. Vi kände oss utskämda så vi körde hem.

Lördagshandlingen lyxades till med kavring, fransbröd, koprapastej och rouqefortost. På lördag förmiddag på slaget elva kom alltid Hjalmar Jöns Nisse in i Erik Ols affär, rakvattendoftande och nyputsad i håret och beställde alltid samma, "Lektyr, en ask Bill och ett Marabouchoklad". På den tiden såldes bl.a. cigaretten Bill för 10 öre styck, till smygrökarens glädje. Vilken tid det kunde ta i affären och när man kom hem så undrades det varför det tagit sån tid. Det berodde oftast på att många vuxna som kom senare blev expedierade före. Nilssons kafé hade en godisautomat 25 – 50 öre och 1 krona kunde man stoppa i och hade man tur fick man något, det kunde hända att automaten slök pengan utan att ge något i gengäld. En gång (jag var 17 år och hade pengar, i alla fall 1 krona) stoppade jag i 1 krona och drog ut ett Tarragona nötchoklad och åt hälften och bjöd resten när jag kom hem, men fy, i ljuset så kryllade det av mask i nötterna.

Frenningebadet vill jag berätta om, som jag upplevde det. Det var otroligt att kunna cykla ner och få simundervisning, torrsimmet på ången och sedan korkdynorna och simmandet efter öglestången. Lärar Perssons hjärtliga ryggdunk med orden, med orden, "din drummel", Hildurs lilla darrande dvärgpinscher, Evert och Unos medverkan. Uno gjorde svanhopp och dubbla Mollbergare så elegant att man fick känslan av att han fastnat i luften. Den aldeles speciella klorklukten i omklädningsrummen, känslan av lyx när jag någon gång hade råd att betala 1 kroan för att erhålla tillträde till klädhytt, kiosken med godis, glass och lemonad, triumfens ögonblick när man kunde hålla sig flytande och så småningom börja ta märken. Stå på trampolinen i höjd med Sture på backens hus och känna skräcken kittla en, innan man hoppade. Klädsim, ryggsim, undervattenssim och sedan avslutningen, en festdag med stor publik och det bästa av allt, förtäringen. Den stod Lottorna med stiliga lottachefen Karin Nilsson i sin snygga uniform för, de bjöd på bullar och varm chokladmjölk. Soltaket, lilla plaskedammen, ja visst var det en upplevelse. Tacksamma tankar till lärarparet Persson, det var många hundra skolbarn som mitt inne i landet lärde sig simma, det hade annars inte varit lätt att tillägna sig den kunskapen i vuxen ålder.

Fortsättning följer nästa nr.

TV- SÄNDNINGAR FRÅN STARRARP

En nyhet är att det kommer att starta en ny privatfinansierad satelitsänd TV-kanal i Starrarp. Än så länge vill företaget hålla låg profil, eftersom mycket återstår av förberedelser. Vi ser fram emot att i kommande Hårderupspost följa utvecklingen av projektet som redan givit arbetstillfällen till bygden.

Bertil

HUNDEN – DIN BÄSTA KOMPIS! – ELLER?

Av Ewa Andersson

Grönalund

Har du hund?

Känner du till att det finns en massa lagar och bestämmelser, som talar om hur hunden skall skötas?

Som hundägare har du ett strikt ansvar står det i lagen. Vad innebär det? Jo, att du som hundägare alltid är skyldig till allt ofog som din hund kan ställa till. Om din hund skrämmer grannen så att han ramlar och bryter benet är du skyldig att betala alla kostnader. Detta är bara ett exempel på det ansvar man tar på sig när man skaffar hund.

Jag tänkte här delge er några av de bestämmelser som finns för hur man skall sköta sin hund. Hunden är ett flockdjur och hundens flock är de människor den bor hos. Det är bl.a. därför, som det inte är lämpligt att lämna hunden ensam för länge varje dag. Det rekommenderas högst fyra timmar åt gången.

Alla vet ju att hunden på flera sätt kan bli en sanitär olägenhet. Det kan var att den för oljud, skäller eller ylar eller får bajs på trottoarer o. dyl. utan att man plockar upp efter den.

Man får inte heller förvara hunden hur som helst.

Om hunden står bunden finns det bestämmelser för hur detta får gå till.

Likaså om hunden vistas i hundgård finns det bestämmelser för hur stor en sådan skall vara.

En hund, som står uppbunden längre tid än en timme i sträck vid enstaka tillfällen eller dagligen även kortare tider, måste vara kopplad till en löplina, där den kan röra sig minst två meter på varje sida om löplinan. Hunden måste ha ett läderhalsband, som linan är kopplad i och den får inte kunna trassla in sig in träd eller buskar.

Hund yngre än ett år får inte hållas uppkopplad ens i löplina.

En hund, som regelbundet är kopplad i löplina, måste ha tillgång till koja eller annan viloplats skyddad mot väder och vind.

Givetvis måste hund, som står kopplad för det mesta, få daglig motion i form av t.ex. promenader. Om du har en inhägnad rastgård till din hund, måste hunden även här ha tillgång till koja.

En koja till en liten hund skall ha minst två kvadratmeters golvyta, till en medelstor krävs 2,5 meter och till en stor hund 3,5 – 5,5 kvadratmeter.

Rastgård till en hund, som huvudsakligen motioneras utanför rastgården, skall vara 3 – 5 kvadratmeter för mindre och 7 – 8 kvadratmeter för större hundar. Ytan ökar med 20 – 40% för varje ytterligare hund som vistas tillsammans.

Det finns också bestämmelser för nätet kring rastgården.

Det skall vara minst 2 meter högt, ha en trådtjocklek på minst 2,5 millimeter samt ha en maskstorlek på 50 millimeter.

Det finns färdiga ritningar på hur en koja skall se ut. Dessa kan du få från miljö- och hälsoskyddsförvaltningen i din kommun.

I djurskyddslagen står också att hunden skall behandlas väl och skyddas mot onödigt lidande och sjukdom.

Detta innebär bl.a. att du inte får slå din hund.

Du måste också vaccinera hunden mot smittsamma sjukdomar, samt uppsöka veterinär om hunden är sjuk.

Du måste också besluta om när hunden skall avlivas.

Det står också i lagen att hunden måste få tillräckligt med mat och vatten.

I jaktlagen står att under tiden 1 mars till 20 augusti skall hundar hållas under sådan tillsyn att de hindras från att löpa lösa i marker där det finns vilt. Givetvis skall man under resten av året ha koll på sin hund!

Vidare måste du, som hundägare tänka på att det inte är alla människor, som gillar hundar.

Det står i lagen om tillsyn av hundar att man måste hålla hunden under sådan tillsyn att den inte

skrämmer, ofredar eller skadar människor, djur eller egendom.

Sedan finns det speciella bestämmelser om man föder upp eller säljer hundar. Likaså om man tar emot hundar för förvaring s.k. hundpensionat.

Hos Statens jordbruksverk i Jönköping kan du få alla bestämmelser som reglerar hundhavandet inklusive vaccinationsbestämmelser t.ex. vid utlandsresa. Du kan också få hjälp med detta hos Miljö- och hälsoskyddsförvaltningen i kommunen. Det är också dit du skall vända dig om du tänker starta uppfödning. Du kan vända dig till kommunen om du ser någon hund fara illa.

Om du t.ex. vet någon som har hunden uppkopplad på ett felaktigt sätt, kan du anmäla detta anonymt, så att man ser till att rätta till detta.

Det är i regel mer verkningsfullt om kommunens tjänstemän påtalar för den försummlige hundägaren vilka regler som gäller.

Detta är några av de viktigaste bestämmelserna om hunden.

Nu önskar jag dig bara lycka till som hundägare. Ta väl hand om och uppfostra din hund bra, så har du en härlig tid som hundägare framför dig.

Jag hoppas att du har hunden som din bästa kompis.

Tänk också på att hunden kräver mer än fysisk träning – lite hjärngympa behövs också.

Ewa Andersson, mångårig hundägare och instruktör inom försvaret och brukshundklubben samt tävlande med hund.

Borderterrier Dog-las och Malla tillsammans med schäfern Lester är gärna med vid fikabordet. Såklart – de hör ju till vår familj.

RAPPORT FRÅN TÄPPAN V

Av Rut Ehrlow
Starrarps Ora

Täppan blomstrar !

Visst blommar det i täppan fortfarande, även om mörka moln dragit fram över den. Men mörker och ljus och växlingen mellan dem är ofrånkomligt förenad med allt växande, både i människoli- vet och i naturen. Och kanske är just mörkret förutsättningen för att ljuset skall framträda desto tydligare.

Barnbarnet

Till det ljusaste ljusa hör att ha fått ett barnbarn sent i livet. Vilken förmån att ha fått denna gåva, att än en gång få uppleva det mirakel som varje barns födelse innebär. Att få se livet, min famils liv, fortsätta och att få njuta av det som med rätta kallas livets efterrätt! Och de unga föräldrarna ges emellanåt ett välbehövligt handtag, ett verkligt privilegium, känns det som. Den tredje åldern får nytt innehåll; kanske vi gamla på köpet blir lite vitalare, i och med att vi känner oss behövda och nu fått en ny uppgift. Till det hör till exempel att hämta på dagis, och därmed har vi kommit i kontakt med en ny och tidigare obekant del av vårt samhälle. Intressant! Och helt visst har de av dagens unga föräldrar, som befinner sig i utbildning eller gör karriär i yrkeslivet, användning av den äldre generationen. Någon har kallat småbarnsföräldrarna vår tids slavar. Smaka på det ordet!

Har då täppan möjligen förändrats genom barnbarnets ankomst? Och har vårt vuxenperspektiv på den blivit annorlunda?

Ja, en rabatt, låt vara tämligen anspråkslöst utformad, har fått bli sandlåda. Som sådan fungerar den utmärkt. Svaret på den andra frågan måste nog bli, att vi ser täppan med andra ögon nu. Och en bra hjälp för det visade sig Elsa Beskows sagobilderbok *Blomsterfesten i Täppan* vara. Den utkom första gången 1914.

Tro inte att det är en barnbok bara; nej, boken har många bottnar och ger både ung och gammal något att tänka på. Barnen fångas av de tydliga och i ordets bästa mening vackra bilderna. Därtill kommer sagans magi: alla växter, blommor och plantor är förmänskligade och har talets gåva – det är midsommarafton! Varje växt har fått individuella drag, både i tal och bild. Exempelvis sitter rosen högst uppe i täppan, nyutslagen och strålände, festens självklara drottning, och den förnäma fru Fuchsia anför raden av krukväxter; de är lite rädda för nattluften och känsliga för drag, ovana som de är att vistas utomhus. Små daggkåpor och ärtblommor springer omkring och bjuder förfriskningar. (Mina ord kan omöjligt göra de utsökta bilderna rättvisa utan jag hänvisar till närmsta bibliotek!)

Alltnog, att först läsa boken och betrakta bilderna uppmärksamt och därefter gå ut i trädgården och granska växterna, blommor och till och med ogräs visade sig vara mycket givande, både för barnet och oss gamla. Det antydda klassperspektivet – ogräset bankar på porten och vill vara med rabatten, utbrast "flickorna Daggkåpa" delade med sig av sin omedelbarhet och friska blick. Mätte vi vuxna få mer av sådant!

Så, tack vare barnbarnet blev *Blomsterfesten i täppan* sommarens läsoplevelse och bäddar för en förhoppningsvis "barnsligare" syn på trädgården.

Odlingarna, då?

Trädgårdslandet, det viktiga, får inte glömmas bort för annan fröjd. Med tanke på förut- sättningarna måste jag säga, att det gett god skörd. Att de höga träden skuggar får man ta med i beräkningen, blåsten kan vara irriterande; inte för inte befinner vi oss på sydvästsidan av Linderödsåsen. (Ett växthus i plast, levererat som platt paket enligt känd modell, blåste omkull, t.o.m. två gånger, så dylikt får vi avstå ifrån och istället köpa tomaterna). Purjolöken är det stora glädjeämnet. 100 stycken närapå sytrådstunna plantor rotade sig fint, somliga står kvar i jorden ännu. Vi satte toarullar på drygt hälften och därmed är det bevisat att de med rulle får längre, smalare, vitare halsar och därmed blir matigare.

Nyhet i landet är några plantor Chilipeppar, som sägs ha antiinflammatorisk effekt och efter- som hälsan är livsviktig, så ska ingenting i den vägen förbli oprövat.

Var ligger paradiset?

För en tid sedan möttes man av tidningsrubriker i stil med "Bomber i paradiset". Det gällde Bali den här gången. Utan att ha varit där, kan jag nog föreställa mig paradisdrommen för- verkligad just där. Det är den "stora" världen. Mot den ställer jag den "lilla" världen, den bit av paradiset som är min. Göken hälsar ihärdigt välkommen vid vår ankomst på våren. Under de mörka, varma septemberkvällarna har ugglan hoat i skogen strax intill. Är inte det en del av paradiset, så säg!

OKTOBER

Solen torkar nattens tårar
i vit nattfrostdid.
Lövens färger ögat dårar
morgon fylld av ro och frid.

En talgoxe tigger och ber
älskar osten den feta.
I naturens rike mycket sker
snart slut att maskar leta.

Morgonbris i stilla mak
kastanjens blad sitter lösa.
Oktobers doft fylld av smak
solen än över allt vill slösa.

Tid att sätta spade i jorden
för ny skörd bör den vändas,
Vinter får man ta på orden
en tacksamhet uppåt sända.

Knut Thulin, Ödåkra.

MÅNDAGSPROMENADEN

Pensionärsföreningen clubb 69 i Vollsjö på måndagspromenad i Starrarp och Oran.

Av Eva Agnesdotter
Starrarp

Från vänster: Dammägaren Allan Johansson, grannarna Ann-Britt och Bertil Andersson, mitt emot ordföranden Carl-Åke Lähnn med hustrun Lisette från Vallarum. Till höger Gunborg och Åke Persson i Starrarp, medlemmarna Gunnel och Bengt Carlström samt övriga måndagspromenaddeltagare.

EFTER PROMENADEN SMAKADE DET BRA MED KAFFE OCH TILLTUGG.
Förutom medhavd fika bjöd jag på kanelbullar och långos med grädde och jordgubbsylt.
MUMS!

P.g.a. blåsigt väder satt vi på min tomt med en utsökt utsikt över Mölledammen.

Som en extra underhållning berättades det historier för hela slanten.

Här är en av dom.

"Man ska passa sig för lögner....."

- En man ringde hem till sin fru och sa: "Älskling, jag har blivit tillfrågad att hänga med på en fisketur till Canada med min chef och en del av hans vänner. Vi kommer att vara borta en vecka. Det är ett bra tillfälle för mig att få den befördran som jag har väntat på – så snälla – kan du packa tillräckligt med kläder för en vecka och ställa fram mitt spö och fiskelåda? Vi kör från firman, så jag kommer förbi och hämtar upp mina saker.

- Förresten! Vill du vara snäll och packa ner min blåa sidenpyamas också?
Frun tänker "Det låter lite konstigt", men som vanligt är hon den goda hustrun, gjorde precis som han bad om.

Följande vecka kom mannen hem lite trött, men såg ändå pigg och glad ut. Frun välkomnade honom och frågade ifall ha fångat många fiskar?
Han svarade "Ja, massor av lax, några bluegill och några svärdfiskar. Men varför packade du inte ner min blåa sidenpyamas som jag bad dig om!"

Du kommer att älska svaret....

Frun svarade: "Det gjorde jag, den ligger i fiskelådan!!!!!"

HÅRDERUPSHULT I SOMRAS

Av Bertil Persson
Starrarp

Det kom ett brev:

- "Gott och blandat" är karamellerna i årets festivalsäck. Ljuva sopraner, sköna tenorer, härligt brummande basar, magorglar, trummor och strängospel, samt den vemodiga saxen, och all denna sång och spelglädje, som jag har njutit så av. Vädret var oss nådiga, även om åskan hotade oss en stund, skogen vackrare än någonsin. Miljön- och atmosfären opretentiös, folklig och underbar. Likt min barndoms sommarfester. Så gärna jag vill återvända till Härderupshult nästa sommar. Varmt tack och många vänliga tankar.

Ingegerd Larsson

Äntligen föll alla pusselbitar på plats i Härderupshult. Midsommarafton bjöd på underbart väder, mycket folk och de båda spelgängen "Snus på tummen" och "Himmelaget" fick väl- förtjänt revansch för två års regn och kyla.

Det fina vädret fortsatte på Musikfesten. Programmet var fullpackat, men vi lyckades hålla spel-schemat tack vare att vi hade två scener. Rockmusikerna fick både inleda och avsluta och där-mellan ett mycket blandat musik- och sånginnehåll som framgår av Ingegerds brev.

Extra glädjande var att så många i publiken stannade kvar och även tillkom på kvällen. Det är också på sin plats att från Föreningen Skumpens sida tacka alla Er som på olika sätt hjälpte till på årets musikfest. Vi kommer att behöva Er även nästa år.

Det var faktiskt så många medverkande från scenen, så jag reserverar mig för att något mindre fel kan ha insmugit sig när jag nu räknar upp alla artisterna på Musikfesten i Härderupshult 2005:

Player One bestående av Martin Frick, Jessica Sjöstedt, Malena Persson, Daniel Persson, Ingemar Nilsson och Paul Andersson, rockmusik. Fam. Andersson betående av Cesse, Inge, Paul, Sofie och Oscar Andersson, musik och sång.

Fire Ice bestående av Henrik Andersson, Joakim Birgersson, Emil Hansson, David Junker och Robert Svärd, rockmusik. Bengt Olofsson, dragspel. Övedsgänget bestående av Lollo och Anders Löfberg, Göran Lassing och Alf Nilsson, musik och sång. Hörbygänget bestående av

Erik Nilsson, Nils-Olof Nilsson, Sussanne Svensson Lantz, Leif-Arne Larsson och Lasse Eriksson.

Seniorkören från Vollsjö. Flyttkarlarna bestående av Thomas och Max Tellving och Rolf Perleij, bl.a. irländsk musik. Ida och Elin Johansson, gitarr och sång.

Cantores Laetitia bestående av Birgitta, Eva-Karin, Karin, Sandra och Marie med comp av Nils-Ove, körsång. Per, Agneta och Frida Stefansson, stämsång.

Sven Hallströms kvartett bestående dessutom av Rolf Mauritzon, Svenne Håkansson och Leif-Arne Larsson, dansmelodier. Mikael Wernström, trubadur. Bert Elofsson, dragspel. Bröderna Kjell-Åke och Nils-Ove Persson, dragspel.

Nils-Börje och Gunborg, sång, dragspel. Karin och Ingela Bertilsson. Mark Wells, sång, comp Ingela Bertilsson, Gunnar Nilsson, sång, comp Ingela Bertilsson. Johanna Sjölin, Eleonore Nilsson, Emma Lindberg och Sebastian Pahlsson, fiol. Programledare på scenen var Sven Ulatofta.

NYTT HUS I HÅRDERUPSHULT

Det är inte mycket förändringar i bebyggelsen i våra byar Härderup, Starrarp, Skumparp och Bjälkhult som skett de senaste 60 åren. En handfull fastigheter har försvunnit och ett par fritidsbostäder på nya tomter har tillkommit. Därför får det betraktas som en stor händelse att just i år har det första huset för permanentboende byggts på ny tomt sedan 1948. Då var det i Starrarp. Gissa vilket?

Det är en ung barnfamilj som vågat satsa. Men det var ingalunda givet. Andreas och Rebecca letade först efter ett gammalt hus eller avstyckad gård för sig och sina barn Julia och Malin. Tanken på att bygga nytt framfördes först mest på skämt, men idén började alltmer slå rot och i somras blev idén förverkligad. Tomten har avstyckats från Andréas föräldrar Lars och Marie Larssons mark.

Själv har Andreas nära till jobbet eftersom han jobbar tillsammans med sin far. Deras företag MLL Handel och Consult, i livsmedelsbranschen, inryms i föräldrarnas vackert renoverade hus.

Bertil

ANNIE I PARADISET

Av Bertil Persson
Starrarp

I tider när människor är rörligare än någonsin och när nya människor ständigt flyttar till våra byar, så kan man ändå konstatera att några få har bott här i hela sitt nu långa liv. En av dessa är Annie Nilsson i Härderup. Att jag valt att i rubriken kalla det Paradiset beror på att gården faktiskt har kallats så en gång i tiden och sedan har namnet delvis följt med genom åren. Det var gårdens förste ägare och nybyggaren Nils Nilsson, som i slutet av 1800-talet anlade en parkliknande vildäng precis öster om de då nybyggda husen. Det var så vackert att folk i trakten kallade gården för Paradiset.

Annie har alltid bott i Härderup och det har nu blivit 85 år. Dock inte på samma ställe. Annie föddes och växte i granngården Härderup 6. Det var då ett småbruk på 6 tunnland. Föräldrarna hette Sven och Anna Andersson. Före dess bodde Annies mormor och morfar där.

Annies liv har varit fyllt av arbete både i hemmet och ute på åker och äng och bland djuren. Hon hjälpte till på granngårdarna redan som ung med betgallring och hackning, höskörd, satte upp säd, skar band på tröskbordet, plockade pantoffler, tog upp betor och mycket annat. Annie var med på den tiden när man plockade pantoffler efter "orr".

- Plocka pantoffler var roligt, säger Annie.
- Jag har aldrig haft ont i ryggen, alltid tyckt att det var roligt att arbeta.

Man behöver inte prata länge med Annie för att förstå att hon är en mycket förnöjsam person, som alltid har lätt för att se det positiva i tillvaron. Även nu på ålderns höst när krämporna gör sig allt mer påmind.

Jag vet att Annies man Ivan, som dog för några år sedan, inte var från våra trakter. Jag undrar därför hur de träffades?

Annie berättar då att de faktiskt hade träffats på en motorcykeltävling i Saxtorp! Annie berättar varför hon för ovanlighetens skull befann sig så långt borta från Härderup. Året var 1939 och Annie hade tillsammans med sin far cyklat till Henkels-torp för att hälsa på faster och farbror, som bodde där. Ivan var kamrat med Annies kusins son John.

Det blev både lördagsdans och besök på motorcykeltävlingen i Saxtorp och då blev det bra mellan mej och Ivan meddetsamma. Sen blev det fler cykelturer till Ivan. Den längsta cykelturen var dock till Annies moster i Småland. 17 mil enkel resa. En gång tillsammans med Ivan.

Brodern Nils och Annie

Nils, far, mor, kusindottern Berta och Annie 1937

De första åren kunde vi inte träffas så ofta för avståndets skull, sen fick Ivan arbete på Hårderups boställe och då gick det lättare. Men det dröjde några år innan vi gifte oss och flyttade samman. Vårt första hem var också i Hårderup, huset norr om mossen, öster om vägen. I början av 50-talet köpte vi småbruket vid Hårderupshult och flyttade dit. Den

Sykurs i Frenninge skola 1941.

Annie näst längst till höger vid symaskinen.

förre ägaren hette

Gottfrid Håkansson. Gården var på 15 tunnland, men arealen har i olika omgångar utökats. De byggde så småningom nytt svinhus och ny garagebyggnad. En stor börda, men, som Annie uttrycker det, också en stor glädje var alla de år hon hjälpte sina sjukliga föräldrar, som bodde kvar i föräldrahemmet några hundra meter bort. I hela 19 år gick Annie 6 gånger om dagen dit och bistod dem i allt.

Nu när Annie själv behöver hjälp kommer vårdpersonal från kommunen och sonen, Sven-Inge kommer hem varje kväll och lagar mat och pratar en stund.

Trots Annies alltid goda humör, så känns det ändå tomt och vemodigt sen Ivan gick bort. Men jag vill inte klaga, säger Annie, vi fick många år tillsammans och själv tycker jag att jag alltid haft det bra och har det bra nu också. Och Annie avslutar med att citera förra grannfrun Amanda Otto Svens: "En får ju va som en e, när man ente e som man ska!"

Potatisplockning hos grannen Olof Andersson.
Fr.v. Anna Olof Annors, Per Svens Anna,
Annie, Marianne Norén och

Annie och Ivan och deras gård i Hårderup.

ÅRETS SKUMP

Utmärkelsen "Årets Skump" tilldelades 2005 kvinnan bakom heminredningsbutik- en Thuleslund, Ann-Britt Åkerblom. På diplommet, som vackert textats av Sonja Mårtensson står motiveringen: **Ann-Britt har med kunnighet och målmedvetenhet gjort Thuleslund till en attraktion i Frenningebygden.**

Årets Skump inramades med sång och musik, dels av Rolf och Linkan och dels av Jessica Johansson och Ingela Bertilsson.

Brännbollsturneringen vanns av Vallarums Byalag.

SPÖKET I VÄSTERSTAD

Sven Ulatofta

Beguin

Tempo = 115

Musical score for 'Spöket i Västerstad' in G major, 4/4 time. The score consists of ten staves of music with lyrics in Swedish. Chords are indicated above the notes: D, A7, G, Em, and D.

På lörd- dags- kväl- len var det dans å glam
 la 2a
 Da- la- stu- an en bid läng- re fram på den
 5a
 tid- en cykl- la- de man did å him i säl- lskap
 var man fy- ra fem Då
 bak en grav- sten kom nå'n smy- gan- de en
 17a
 vit ge- stalt som tyck- tes flyg- an- de ner mot
 väg- en där det hör- des gla- da skratt det kom från
 un- dom- mar i se- na natt. Refr. Så
 vit som förs- ta snön stod där ett spök- e mitt på väg- en med

Musical score for 'Spöket i Västerstad' in G major, 4/4 time. The score consists of one staff of music with lyrics in Swedish. Chords are indicated above the notes: D, Em, A7, and D.

his- ke- lig- a tjut å flad- dran- de med lak- ans- väv- en.

2. Ja många flydde för sitt liv minsann,
 men lika plötsligt var det fritt rakt fram.
 Var det en ande som gått ut att lufta sej,
 där förbi kyrkan blev man skraj.
 Men några grabbar ville skipa rätt
 och se vad som fanns inunder lakanet.
 Så en lördagskväll man satte sej på vakt,
 att fånga spöket i vild jakt.
 Refr.

Så vit som första snön, kom där ett Spöke fram mot vägen
 och vänta' på sin chans att sprida skräck med lakansväven.

Vars mel.
 Avslut. Ett lakan vittnade om vad som hänt
 och huvudvärk nog kanske spöket känt,
 för han fick en smäll men sprang som en gasell,
 sen sågs han aldrig mer nå'n kväll.

3. I nattens mörker kom nå'n cyklande
 och spöket rusa framåt tjutande.
 Nu flög gänget upp, spöket kasta' sin dräkt
 och drag iväg som vindens fläkt.
 En gammal dam, hon hade bli'tt beskylld,
 för spökets gärningar i nattens skydd.

Men den spänst och snabbhet i den vilda jakt,
 den fria från det som var sagt.

Refr.

Så vit som första snön, ja där stod spöket mitt på vägen.
 Med hiskeliga tjut och fladdrande med lakansväven.

MIDSOMMARAFTON I HÅRDERUPSHULT 2006

Som ett trösterikt löfte vill vi mitt i vintermörkret påminna om att "för varje dag närmar vi oss sommaren". (för att citera plåtslagaren Johnny Wernfalk en iskall morgon i början av december). Då blir det midsommarafton och då blir det åter dans på banan i Hårderupshult på kvällen. Men redan på eftermiddagen samlas vi som vanligt kl. 14 för att klä och dansa kring midsommarstången. Välkomna och ta gärna med blommor!

MUSIKFEST I HÅRDERUPSHULT 2006

Den 8 juli är det dags för Musikfest i Hårderupshult. Vi börjar kl. 13 och håller på till midnatt. Vi hoppas på lika god uppslutning som förra sommaren. Många musik- och sångframträd- anden och en talrik publik som avnjuter alla sorters musik. Vill du medverka från scenen?, så hör av Dig, enskilda eller grupper, nybörjare såväl som erfarna musiker och sångare. Eller om du vill hjälpa till med arbetet runt festen. Ring till Sven 0416-30671, Bertil 0415-42116 eller Ingrid 0415-62009.

Föreningen Skumpen

Föreningen Östra Sallerups Kulturhus

GEMENSKAP ÖVER MÅNGA GRÄNSER

Av Klas Persson
Eskilstuna

Det började med att Bertil önskade sig se Karl-Agne och sin sväger Klas dricka en "jög" ihop vid 2005 års logdans. Så blev det. Vi är ju liksom lite i släkt, Karl-Agne och jag. Tiden gick och årets Hårderupspost skulle ges ut. Då brukar chefredaktören få bråttom. Vad är viktigast? Vad är riktigast att skriva om? Vad kan vara "kulturellt" och vad kan vara läsvärt? Rätt svar på frågorna skulle inte ens Einstein klara av (han tyckte ju att det mesta är relativt). Men logdansen blev av, mat och dryck avnjutet och mycket annat uträttades den kvällen och natten!

Över gränserna

Logdans låter tankar gå till gamla tider, när fioler gnällde och träskor klampade runt på jordstampat golv. Man undrar i vilka gårdar och stugor i Starrarp med omnejd, som man utövade den konsten? Gränserna över tid och rum är diffusa inom konsten, men tydliga i Starrarp. Donationer och välvilliga (sociala/mänskliga) tillgångar blir en lokalfantastisk mix.

Det talas om generationsgränser. Varje generation håller sig för sig själv. Det märktes inte. Logdans visade inga sådana. Alla var där. Gammal som ung visade upp sig. Ogenerat. Alla trygga i sig. Sånt behöver Sverige mer av. Karl-Agnes loge ställdes i ordning, festen genomfördes. Allt stod kvar dagen efter. Inget var förstört. Men då plockades grejorna ner, väl organiserat, ordning och reda. Så kan nästa års fest underlättas! Visst låter det som en saga, osannolik i verkligheten men eftersträvansvärt. Jodå, visst är det så. Det är klart att bakom "maskerna" på en fest döljer sig alltid diverse personliga tragedier och förestående djävligheter, allt i relativa termer. Men gemenskapen löser upp en del och utlöser nya. Tankarna efter festen är lika många som antalet närvarande. Några minns mycket, andra minns mindre! Här är exempel på tänkbara dialektala flöden:

Di gamle

- Va roled o se di! Hont e de me di? A nå väl. Tro de. Ja di e osse här. A ja, lid äldre e di ju. Hon e me smått. Di e de slut imellom. Ja, hon e grann o gla i lynned. Farled va han e långhårad, men han spillar ju, o då hjälper långt hår ti o ble känd.
- Nu ska di snart borja o spilla, så vill du si nod så gör de nu. Sin e de för sent. Ska vi dricka jög eller ska vi eda och ta ett par suppa ti maden forst!

Di unge

- Jo han slår ju på trummorna. Han e jäkligt duktig. Förra gången i Hulted slo han nävana bloeda. Di andre kompar o rockar loss. Di e bätter nu än när di borja. Släpper lös sina känslor, de syns. Skitbra. Töserna, som sjunger e rätt häftia.
- Vim e den där gamle gubben. Han med den gamle kameran! Fotograferar han för Hårderupsposten? Jaså, e de Bertils sväger. Han måste vi snacka me!
- Haj Du. Ska du skriva i tidningen? Skriv om oss ve ditte bored. Smaga min grogg, den e go.
- Ja ser att du har en gammal kamera. Du vet, det finns modernare nuförtiden. Titta här. (klick och blix) Nu ska du få se di själv på bagsian. Ser du, så bra! Dom e digitala! En fantastisk uppfinning!

Vi kramade om varandra som bröder, trots att det var första gången vi träffades. Många andra gjorde likaså. Så kan man bli vänner, hjälpa varandra vid behov, hålla ihop den viktiga byaandan och hela samhällen!

Hade Fritjof Nilsson Piraten levat och varit på festen, så hade han kanske dessutom skrivit:

- Och maten var det heller inget fel på. Och musiken var det heller inget fel på. Och stämningen var det heller inget fel på. Och mej var det inget fel på, fast hörapparaten sprack. Och lokalen var perfekt, fast rappningen ramla ner av ljudnivån. Flaskorna höll, fast innehållet hade läckt ut. Alla hörde sämre dagen efter än någonsin tidigare. Och klöverstycket väster om logen fick det tillskott av ammoniak, som gör grödan, på det bepissade området, kraftigare än runt omkring.

Tack vare digitalkamerorna, så finns det fler bilddokument från 2005 års logdans än kanske någonsin tidigare. Dessa bidrag kommer dock från "lådkameran".

Tack alla arrangörer, för en härlig upplevelse!
Bertils sväger "Pälsapågen" Klas.

På bild: Ingrid, Inge och Cecilia.
Karl-Agne, Tommy och Anita.
Pontus, Daniel, Jessica Malena, Paul, Ingemar och bakom vid trummorna, Martin.

NÅGRA MINNEN AV EN AV VÅRA GRANNAR – Hilding Ekberg

Av Ewa Andersson
Grönalund

När jag för första gången såg huset med den röda uthuslängan, kom jag att tänka på en berättelse av Piraten.

När jag sedan träffade den ensamme mannen som bodde i huset, såg jag fler likheter. Det där med att tvätta sig, klippa håret och hålla efter skägget hade också likheter med Piratens Per Omme.

Läs berättelsen i samlingen "Vänner emellan" av Fritjof Nilsson Piraten.

Något som inte var fullt så drastiskt, var att huset stod kvar. Ekbergs häst hade ju sin plats i uthuset. Den levde enligt sin ägare ett behagligt liv. Slapp dra både plog och harv. Nog tyckte vi som såg hästkraken att hovarna skruvade sig betänkligt. Ibland lossnade en bit med en viss hälta som följd.

Vi kom snart underfund med att den gamle mannen i grannhuset hade kort stubin.

Det bekräftades, när vi hörde historien om besökaren som ville köpa några stolar av Ekberg och som försökte pruta. Efter att ha dängt stolen i backen, tyckte Ekberg att: "Såja, nu är den värd sitt pris!" Det var inte kaffeved stolspekulanten tänkt sig.

Det hade till följd att jag inte vågade argumentera om priset när jag behövde skaffa mig en cykel. Det fick bli 70 kronor för den gamla skruttiga velocipeden, trots att jag gärna betalat lite mindre. "Däcken är ju nästan nya", sa Ekberg, när han såg min tvekan.

Trädet med augustipäron frestade och det hände att vi bad om smakprov. När Ekberg någon gång kom på besök hände det att han hade fickorna fulla med den goda frukten. Ingen såg dock fram emot att stoppa dem i munnen, med tanke på byxornas kondition.

En gång frågade jag Ekberg vad han brukade äta till middag. Tja, lagade middag gjorde han inte så ofta. Det blev mest kaffe och smörgås.

En dag ringde Ekberg. Hästen hade självdött och han undrade om vi ville ha kött till våra hundar. Visst var det omtänksamt, men jag försökte så vänligt som möjligt tala om att våra hundar var bortskämda "stadsbor" som bara åt torrfoder.

En granne vet jag som inte hade samma mod utan tacksamt tog emot köttgåvan till hunden och sen grävde ner alltihopa bakom stallet. Visst hade vi respekt för gubben.

När vi frågade om det inte var obehagligt att stycka sin gamle trotjänare, sa han "jo det var värst innan huvudet var avskuret för han tittade så på mig".

Vi hade hört historier om Ekbergs slakter. Om saltning och rökning i omgångar allt medan köttprodukternas "bäst före datum" för länge sedan överskridits.

Så hände det att Ekberg blev sjuk och fick åka till lasarettet i Ystad.

Då kom hemtjänsten på besök och städade hjälpligt i röran och införskaffade en ordentlig säng. Den gamla utdragssoffan som han brukade sova i hade inte varit renbäddad på många herrans år.

Besöket på sjukhuset varade inte så länge, men de fick bada gubben.

Efter hemkomsten talade han gärna om hur han nu var fjortonde dag skulle få åka till Solkullen och bada! Kläderna tog man också itu med och de blev regelbundet tvättade. Jag tyckte han kunde passa på och äta middag när han ändå var på Solkullen. Men det ville han inte höra talas om. Det räckte att vara där den stunden det tog att bli ren.

En morgon när Lasse skulle hämta tidningen, kollade han som vanligt Ekbergs skorsten. Rök det? Nej inte idag och han stegade ut på vägen mot Skumparp. Innan han kom fram till huset mötte han Gösta Kvist, som kom ut från Ekbergs hus. "Du behöver inte gå dit! Han sitter dö vid köksbordet!" Tänk två grannar som brydde sig och den gamle mannen hade bara varit död ett par timmar. Hur ofta har man inte läst i tidningarna om dödsfall som inträffat i höghus i stan och inte uppmärksammas på veckor och ibland längre.

BERÄTTARCAFÉ

Söndag 22/1 2006 KL 15

Eftermiddagskaffe och berättelser på
Grönalunds gård i Starrarp

Har du något att berätta? – Låt höra!

Vill du bara lyssna? – Gör det!

Några frågor? Ring Ewa 0415/42041

Vägbeskrivning:

Från väg 13 mellan Sjöbo och hörby vänd av i Rönås mot Skumparp.
Kör 5 km, vid T-kors vänd mot Starrarp, Kör 300 m, vänd vänster.

Välkomna!

ETT LITET SKOLMINNE

Av Knut Thulin
Ödåkra

Jag började skolan i Starrarp 1932 och något om min första skoldag tänker jag berätta. Det var inte lätt för min mor att få fritt från sitt arbete och gå den tre kilometer långa vägen till skolan. För den skull hade hon pratat med en grannfru som hade en dotter som också hade blivit skolmogen. Vi två skulle hålla varandra i handen så kom vi nog rätt. Flickan kom och jag tog henne i handen och i tidig augustimorgon traskade vi vägen fram. Tryggt gick vi där och inte ens den store svarte hunden, som tvunget skulle skälla på alla skolbarn berörde oss. Vi kom till skolan i god tid och fick våra fack för inneskorna eller som de också kallades "sockaskorna", gjorda av en bit cykelslang och grovt tyg. Alla skolor hade kalla golv, så det var nödvändigt. Lärarinnan gick och småpratade med de nya eleverna, som med stavars hjälp skulle lära sig att läsa och räkna. Det spelade ingen roll att lärarinnan var gift och hade barn själv, för oss blev hon "fröken" de närmaste åren. Visst var det en del som sett vår kärvännliga vandring till skolan och vår första skoldag. Fönster-
rutorna hölls putsade för att eventuellt få se en repris på eftermiddagen. Vi bjöd på den också, men sen var det slut. Senare kom vi ut på andra vägar, men visst lever minnet kvar av denna morgon. I lek kunde vi krama om varandra, men mer blev det aldrig.

SKIVOR MED SVEN ULATOFTA

1. *Toner från Frenninge*
2. *Byn som försvann*
3. *Där näktergalen drillar*
4. *Med Färsingen*
5. *Glada Dagar*

Text och musik: Sven "Ulatofta" Ohlsson, 0416-30671, 070-5861881.

CD, LP och kassetter. Musik till årsmöten m.m.

FÖRSÄLJNINGSTÄLLEN FÖR HÅRDERUPSPOSTEN

Sune Sörenssons Bil, Starrarps Ora. Frenninge Livs. Frenninge Trädgård, Vollsjö Färg och Spelhörna. Bengt i Östraby. Isgrens Livs, Önnköping. Ringsjöbygdens Bokhandel, Hörby och Anders Färg, Sjöbo.

Adress till Härderupsposten: Starrarp 7, 270 33 Vollsjö. Tel. 0415-42116, 070-6016130

EKLUNDHS- RUNDAN eller "ANTIKRUNDAN" sommaren 2005

Vi som gått rundan nästan varje morgon är: Britta Söberg, Kjell Nordgren, Siv och Svenne Håkansson och Margareta Honnér. Det är så skiftande natur här i Bjälkhult. Vackert är det också vid Bror Ahlins stora damm, ofta är det många fåglar där. Då vi går vidare letar Britta svamp, Kjell matar hästar, Svenne försöker utrota mördarsniglar, Siv och jag Margareta har mycket att prata om. Maria Svensson gick med i början. Men hon är snabb i fötterna och går därför andra, längre rundor. Foto: Svenne Håkansson (utom första bilden).

